Dušan Poslek

1857

TA OTROK

BO ŽIVEL

Dušan Poslek

TA OTROK BO ŽIVEL

1851
Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

PROLOG

Marec 2025

Torkov večer je in z Lucijo se vračava s srečanja skupine Alfa. Tišino v avtomobilu nenadoma prekine zvok mojega mobilnega telefona. To sicer ni nič nenavadnega, a ko z očmi ošvrknem uro, ki kaže 21.30, me v podzavesti hladno spreleti. To morda le ni običajen klic. Starejša otroka, Filip in Rebeka, sta sama doma. Morda kaj potrebujeta, pomislim, a tudi onadva naju nimata navade klicati, če je vse v redu. V le nekaj sekundah, ki jih porabim med tem, da ozavestim telefonsko zvonjenje in sprejmem klic, mi skozi glavo šine cel kup neprijetnih misli. Nista otroka. A ob izpisani identiteti stacionarne številke na telefonu me po telesu vseeno spreleti srh. *Klemen – Stična, sestre* piše na zaslonu.

No, to pa ne bo dobro. Ne samo, da so klici iz bolnišnice, v kateri je nastanjen Klemen, res zelo redki – četudi morajo

Klemnu uvesti novo terapijo, ima težave s kakšnim vnetjem ali manjšim bruhanjem, sestre in zdravniki zanj poskrbijo, ne da bi naju o tem obveščali v istem trenutku –, tako pozen klic torej pomeni nekaj res izrednega. Z Lucijo se spogledava in brez besed razumeva. S tresočimi rokami podrsam po zaslonu telefona in skušam v glasu ohraniti mirnost. Toda navznoter me panika že povsem preplavi.

Na drugi strani zaslišim pomirjujoč glas medicinske sestre. Razloži mi, da so že popoldne pri Klemnu opazili spremembe. Bruhal je, začel je plitvo dihati, temperaturo ima povišano, vse to pa se nadaljuje tudi v noč. Pove, da naj naju zaenkrat sicer ne skrbi, a da je dežurna zdravnica že na poti nazaj v bolnišnico in da naju bo obvestila, ko pride. Vsem nam je jasno, da se zdravnica ob tej uri k otroku ne vrača brez razloga. Misel, da bo noč preživela ob Klemnu, je po svoje pomirjujoča, a dovolj zgovorna, da naju z Lucijo močno zaskrbi. Zdravstvenemu osebju v popolnosti zaupava, a nad nama visi vprašanje. Kaj pa če je to ta trenutek? Trenutek, za katerega se od Klemnovega rojstva zavedava, da bo prej ko slej prišel. Trenutek, na katerega se ves ta čas skušava pripraviti, a se je na kaj takega nemogoče zares pripraviti. Kaj, če je njegovo tuzemsko življenje res dopolnjeno in se bo poslovil?

Tisto noč nisva veliko spala. Z zdravnico smo se dogovorili, da se takoj zjutraj ponovno slišimo in naju bo seznanila s Klemnovim stanjem. Obenem smo ocenili, da v danem trenutku ni potrebe, da se odpravljava na skoraj dveurno

pot od doma do bolnišnice. Če pa bi se njegovo stanje še poslabšalo, bi naju o tem obvestila in bi šla na pot.

Mogoče se vam bo na tej točki zdelo nenavadno, da nisva v istem trenutku vsega izpustila iz rok in se na vrat na nos odpeljala k otroku. In prav doživetje tega konkretnega trenutka je eden izmed razlogov, ki so botrovali nastanku te knjige. S svojega moškega, očetovskega vidika bi vam rad orisal način razmišljanja in sprejemanja odločitev staršev, ki iz dneva v dan živimo z neozdravljivo boleznijo oziroma diagnozo svojih otrok. Ko boste obrnili zadnjo stran knjige, vam bo najino ravnanje, upam, razumljivejše.

Klemnu se je zdravstveno stanje potem stabiliziralo, v nekaj dneh je bil iz najhujše nevarnosti. Vprašanja, ki sem jih prej nanizal, pa ostajajo.

Klemen je moj največji učitelj. Vedno znova mu šepetam, koliko me (na)uči s svojo zgodbo. Zato sem se po tem dogodku vprašal, kako naj mu v njegovi bitki s kruto diagnozo, in obenem vsem nam, ki smo ob njem na tem potovanju, izkažem zahvalo in poklon za vse, kar prinaša v naša življenja. Odgovor ni prišel z danes na jutri. Želja, da Klemnovo zgodbo spravim na papir, je v meni tlela že dlje časa, zdaj pa je dozorela. Tisti nočni klic je bil zadnja potrditev, naj ne čakam več.

Pred vami je Klemnova zgodba. Kolikor bo mogoče, se bom v njej skušal izogniti podrobnim zdravstvenim diagnozam, ker same po sebi ne povedo veliko o tem, kar

je naša družina ob njih čutila. Želim pa, da skozi moj zapis začutite delček široke palete čustev, občutenj, strahov in negotovosti, na drugi strani pa tudi veselja in ponosa, ki jih ta zgodba prinaša. Meni je Klemnova pot prinesla neprecenljiva spoznanja. Upam in želim si, da bi jih nekaj dala tudi vam. Že če boste zaradi branja te knjige spremenili pogled vsaj na kakšno od svojih življenjskih situacij, bo moj namen dosežen.

Vsi ljudje, ki jih v knjigi omenjam, so v resnici bili ali pa so še del naše posebne zgodbe. Nekatera imena so prava, druga spremenjena, nekatera povsem izpuščena. A vsa so pustila svoj pečat v tej zgodbi, za kar sem vsakemu od njih hvaležen.

Znašli ste se le pred človeško preizkušnjo,
Bog pa je zvest in ne bo dopustil,
da bi bili preizkušani čez svoje moči,
ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje,
da jo boste mogli prestati.

Kor 10,13

DIAGNOZA

KLEMEN

Med februarjem in junijem 2019

Četrtek popoldan, druga polovica februarja 2019. Na poti z Jesenic proti domu se ustavim v lekarni in kupim nosečniški test.

To je bil prvi nosečniški test, ki sem ga kupoval v prepričanju, da bo rezultat na njem negativen. Na vseh predhodnih treh sem se vsaj potihoma zavedal, da je možnost za nosečnost velika, tokrat pa sem bil prepričan, da ni tako. Z nasmehom sem pomislil, kako nerodno sem leta 2012 kupoval prvega.

Pred lekarno v trgovskem centru v Mariboru sem hodil gor in dol, vmes zavil v športno trgovino, predvsem pa čakal, da bo v lekarni čim manj ljudi. Ko sem končno stopil do prodajnega pulta, sem farmacevtki na drugi strani zelo potiho rekel, da želim nosečniški test.

Ona pa na ves glas nazaj: »Kako ste rekli? Nosečniški test?«

Na hitro sem se ozrl okoli sebe in videl, da tistih nekaj ljudi v lekarni prav malo briga, kaj kupujem, zato sem ji prikimal.

»Kakšnega pa?« je bilo njeno naslednje vprašanje.

Kako kakšnega? Saj ne kupujem vesoljske rakete. Preprostega vendar. Takega, ki bo pokazal, ali je žena noseča ali ne. Veliko prijazneje od svojega samogovora v glavi sem jo vprašal, kaj imam na voljo.

»Gospod, imamo digitalne in navadne, takšne, ki ob rezultatu pokažejo še približne tedne nosečnosti in ...«

Vzel sem najdražjega. Po moje samo zato, da sem lahko čim hitreje zapustil lekarno.

Če sem šel po prvi nosečniški test leta 2012 z ogromnim cmokom neizkušenega kupca v grlu, sem tega v februarju 2019 kupil kot izkušen uporabnik, saj je bil to najin četrti test teh indikatorjev sprememb in veselja v družini.

Medtem ko se je Lucija zaprla v kopalnico, sem prav sproščeno sedel za mizo v kuhinji. Nobenega nervoznega postopanja ali težkega pričakovanja kot kdaj prej. Kot rečeno, bil sem prepričan, da bo test negativen. Potem pa me Lucija pogleda skozi kuhinjska vrata in se mi nagajivo nasmeji. Takoj sem vedel, da sem se globoko motil in da se je na testu pojavil plus. Kako je to mogoče? Ne da si otroka ne

bi želela, preprosto me je presenetilo, da so se moji »izračuni« izkazali za napačne. Samo mimogrede jih omenjam, ker se bodo v prihodnjih poglavjih še veliko pojavljali.

Nekaj sekund nejevere je zamenjalo iskreno veselje. Imeli bomo še enega otroka! Filipu in Rebeki se bo v naši hiši pridružil nov družinski član. Ko sva se z Lucijo pred poroko v šali pogovarjala o tem, koliko otrok si želiva, je ona govorila o štirih, jaz pa sem imel v glavi številko tri. Življenje nama je obema dalo prav. Filip, Rebeka in Klemen so s svojim rojstvom na najlepši možni način dopolnili naša življenja, Ema pa je najin četrti otrok, ki se je v času nosečnosti rodila za nebeško življenje. In tako sva res že pred poroko oba pravilno napovedala pestrost in izzive naših nosečnosti, rojstev in življenja nasploh.

Ko se je prvo veselje uneslo, so se me kot očeta začele lotevati tipične moške misli in logistične skrbi. Naše stanovanje je več kot dovolj veliko in vedel sem, da lahko brez večjih posegov bivanje organiziramo tako, da bosta imela Filip in Rebeka vsak svojo sobo, midva z Lucijo pa bova imela dojenčka pri sebi. Prva stvar odkljukana. Finančni vidik dejstva, da se bo naša družina povečala, me ni nikoli skrbel. Oba z Lucijo sva imela trdni in varni službi brez kakšnih grozečih pretresov, sploh pa nama pretirano potrošništvo nikoli ni bilo blizu. Še ena kljukica. Kaj pa prevoz? Kako se nas bo pet vozilo v Renault Meganu, ko pa smo že zdaj včasih komaj spravili vanj vse potrebno (in nepotrebno) za na pot? Bilo mi

je sicer jasno, da marsikatera družina shaja tudi z manjšimi, starejšimi in velikim družinam manj naklonjenimi vozili, a naš Megan ni bil več obremenjen z leasingom in bil je ravno prav star, da se ga je še splačalo prodati.

Kar hitro smo se odločili. Da se bomo kot velika družina – po slovenski zakonodaji bomo s tremi otroki tudi uradno izpolnjevali pogoje zanjo – udobno prevažali in nam ne bo treba razmišljati, ali imamo prostor za voziček ali ne, bomo kupili enoprostorca.

Odlično! Moj moški ego je kar skakal od radosti, ko sem iz dneva v dan na spletu preverjal nove oglase. Število sedežev, velikost prtljažnika, predvidena poraba in vsa tista potrebna in nepotrebna dodatna oprema vseh mogočih primernih in neprimernih avtomobilov so krepili moje prepričanje, da odgovorno skrbim za varnost in udobje svoje družine. Seveda bom našel dovolj velik in uporaben avto, ki nam bo izvrstno služil več let. To boste morda zares razumeli samo moški, ampak res je nekaj posebnega na tem brskanju, izbiranju in primerjanju avtomobilov po spletu. Testosteron naredi svoje. Z nobeno raziskavo ne morem tega potrditi, ampak sem precej prepričan, da je za veliko večino moških nakup novega avta nekaj, kar jih utrdi v njihovi moški vlogi ter v poslanstvu na tem svetu. Občutek je pač dober.

In tako sva se s Filipom odpravila na moški izlet. V Ljubljani sva predala našega Megana in prevzela novega motornega konjička. Kupili smo enoprostorca!

Ko sem prvič sedel vanj in se zavedel, da bo to odslej naš družinski avto, se mi je zazdelo, da sedim v nečem, kar me presega, kar presega vse, kar sem si kdaj želel ali si zamišljal. Težko sem dojemal, kako velik, zmogljiv in mogočen avto je to. Ga bom zmogel voziti po poteh in cestah, ki jih bo življenje v prihodnje postavilo pred nas? Veliko vprašanj se mi je budilo, ob njih pa tudi zaupanje, da bom že nekako. Saj se človek vsega navadi, tudi velikega avta, čeprav mu sprva vzbuja nemalo strahospoštovanja.

Tistega februarja, štiri mesece pred usodno diagnozo, nisem niti slutil, kako preroški so bili moji občutki ob nakupu novega vozila. Kako zelo so me pripravljali na pot, na katero se bom moral podati čez nekaj mesecev. Kako pogosto me bo na njej spreletelo, da je zame pretežka, da me presega in da ne vem, ali sem zmožen narediti naslednji korak. Se bom navadil? Zmorem? Ali je vse skupaj preprosto preveliko breme? Bom vedel, kako se odločati, ko bo šlo dobesedno za življenje in smrt? Bom premagal strah pred nečim novim? Se bom le tolažil, da zmorem, ali bom v to res verjel?

Prvi meseci nosečnosti s Klemnom so minevali precej mirno. Začetne faze nosečnosti vsi z otroki dobro poznate. Na vsakomesečne redne preglede pri ginekologu je morala Lucija v UKC Maribor. Zaradi predhodnega Rebekinega prezgodnjega rojstva so jo namreč obravnavali v ambulanti za rizične nosečnosti. Zdelo se nam je še prezgodaj, da bi stanovanje

konkretno pripravljali na prihod dojenčka, a pogovori in načrti o tem, kako se bo naša družinska dinamika spremenila po prihodu novega člana, so bili del vsakdana. Ko smo z dveletnico in šestletnikom delali načrte o naši skupni prihodnosti, so jima oči kar žarele. Tisto pristno veselje in radost ob načrtovanju, kje bo dojenček spal, kaj vse njunega bo lahko uporabil, kaj vse oblekel, kako si bosta kot veliki bratec in sestrica nekaj časa delila sobo ... Vse to je v nas krepilo občutek zaupanja, da bo vse v redu. Občutek, da imamo, ali bolj rečeno, da imam vse pod nadzorom. Saj smo vendar zalogo »srečnih« loterijskih dobitkov doslej že več kot izpraznili pri Emi in Rebeki. To mirno in spokojno pričakovanje, polno veselja, smo si končno zaslužili. In smo ga tudi imeli. Do tiste srede, 5. junija 2019, ko so se vsi naši načrti razsuli in postavili na glavo.

Junij 2019

V bližini izvoza Šentrupert na avtocesti A1 med Mariborom in Ljubljano je urejeno parkirišče za tiste, ki si naprej do službe s kom delijo prevoz. Tam je skoraj nemogoče dobiti prosto mesto, a takrat mi je uspelo.

V dveh zaporednih dneh sem tam parkiral in kot zasebni detektiv s sodelavci izvajal nadzor. Kot je v naravi tega posla, je to v glavnem pomenilo, da sem ubijal dolgčas in čakal, da se spremljana oseba premakne. V nasprotju z ljudskim

prepričanjem je detektivsko delo večinoma dolgočasno. A četudi sem tega vajen, se v tistih dneh kazalci na uri niso premaknili nikamor. Še slabše, na trenutke se mi je zdelo, da se pomikajo vzvratno.

Četrti junij sem med drugim preživel z mislijo na to, da moram na poti domov najti kakšen šopek ali drobno pozornost za Lucijo. Na ta dan sva se pred osmimi leti namreč poročila. To je bil dan, ko sva skupaj stopila na zame najdragocenejšo pot življenja.

Med Šentrupertom in Rogatcem je kar nekaj trgovin, ampak še zdaj mi ni jasno, kako se je v darilu zanjo poleg cvetja znašel slamnat klobuk. Verjetno se mi je ob misli, da se bo v nosečnosti z njim zaščitila pred močnim soncem, zazdel dobra ideja. Seveda, ker nosečnice najraje od vsega preživljajo poletje na žgočem soncu. Kakorkoli že, klobuk mi je nekako prišel pod roke in z iskreno ljubeznijo sem ga podaril ženi. Še danes me vsak slamnik spomni na moje pomanjkanje domišljije v tistih dneh.

Pa tudi sicer nisva posebej praznovala. Naneslo je, da smo ravno tistega dne v steklenice polnili bezgov sirup. Med delom sva mimogrede splanirala, da si kakšno urico zase vzameva naslednji dan. Lucija je imela v Mariboru predviden redni ginekološki pregled, po njem bi se dobila in šla skupaj na kosilo.

Naslednjega dne sem bil spet na svojem delovnem mestu na tistem »zloglasnem« parkirišču ob slovenski glavni

prometni žili. Ure so se mi vlekle še bolj kot običajno, saj se je v dolgčas vsiljeval še tisti nelagoden občutek ob misli, da ima Lucija pregled pri zdravniku. Zakaj nelagoden? Do tja še pridemo, a tu bodi dovolj, da so bili zame dnevi teh pregledov izjemno stresni in polni negativnega vznemirjenja. Brez pretiravanja sem vsakih nekaj sekund preverjal telefon, ali mi je kaj sporočila, je kaj novega, je vse v redu … To je postajala že prava panična zaskrbljenost, ki pa se je rodila že veliko pred to nosečnostjo.

Še danes znam brez težav opisati rdeče-belo poletno nosečniško obleko, ki jo je Lucija nosila tistega dne. Pred odhodom v Maribor mi je namreč poslala fotografijo, ki jo je naredila doma pred ogledalom. Ta obleka je bila tako polna življenja in optimizma, ob Lucijinem nasmehu na fotografiji pa sem pomislil, da je bila ustvarjena prav zanjo. Ne glede na to, da jo je podedovala od starejše sestre, kot je to v navadi pri izmenjavi nosečniških oblačil.

Ko sem približno dve uri pred njenim terminom v bolnišnici dobil fotografijo, sem si tiho dejal, da tega dne ne more iti nič narobe. Tega nasmeha, veselja in optimizma z Lucijinega obraza ne more izbrisati nobena sila. Ko se zdaj oziram nazaj, se zavedam, da sem poskušal samo utišati zaskrbljeno kljuvanje v sebi in se prepričati, da bo vse v redu.

Vedel sem, da je okrog enih Lucija vstopila v ordinacijo, in verjetno sem v pol ure pred in po tem terminu vsaj tisočkrat

osvežil najin klepet v aplikaciji WhatsApp. Čakal sem in čakal, a se ni zgodilo nič. Vsaka minuta, ki je minila, me je navdajala z več strahu. V glavi se mi je izmenjevalo na desetine razumnih in nerazumnih razlogov, zakaj se mi žena ne oglasi. Verjetno je gneča, zdravnica ima drugo delo, v hodnikih UKC ni telefonskega signala, zagotovo je telefon pozabila v avtu …

Potem pa sem dobil fotografijo. Tokrat na njej ni bilo Lucije v čudoviti rdeče-beli obleki. Na njej je bila slika materinske knjižice, ki je ležala na sprejemnem pultu v ambulanti za rizične nosečnosti. Ob fotografiji je pisalo: Očitno bomo morali še bolj zaupati.

Neeee! To se ne dogaja. Dušan, ne prehitevaj. To nič ne pomeni. Lucija s tem samo misli, da bomo nosečnost še naprej izročali tudi v molitvi … Moj racionalni del je na vse načine skušal pomiriti čustva, ki jih je že skoraj povsem obvladala panika. Na pregledu je moralo biti nekaj narobe ...

Pokliči me, pokliči me, pokliči me ...

Nisem več zdržal v avtu. Izstopil sem in začel mrzlično hoditi po parkirišču gor in dol. Občutka negotovosti preprosto nisem več prenesel. Sodelavcem sem sporočil, da se umikam iz nadzora. Sedel sem za volan in odpeljal proti Mariboru. Kot na avtopilotu sem zapeljal do uvoza na avtocesto in brez vsake jasne misli samo čakal na klic. Minute pa so se vlekle.

S kotičkom očesa sem ošvrknil tablo za izvoz Dramlje, ko je telefon končno zazvonil. Čeprav sem tako težko

pričakoval ta zvok, sem ga naenkrat hotel preslišati. Dokler ne slišim, ne izvem, dokler ne izvem, ne boli. Dokler ne boli …

Samo podrsal sem po telefonu in čakal, niti pozdrava nisem zmogel. Lucija je preverila, če sem sploh na liniji.

»Kaj je narobe?« sem končno le izdavil.

»Očitno bomo morali to nosečnost in pot, ki nas čaka, spet pošteno izročati,« mi je ponovila. In ker v njenem glasu tisti hip nisem zaznal joka ali žalosti, me je to za delček sekunde ohrabrilo. Morda pa ni nič tako zelo narobe, sem pomislil in znova vprašal: »Kaj pa je narobe?«

»Isto je!«

Zdaj sem vedel, da je hudo. V nejeveri in z globokim hrepenenjem, da vseeno ne bom slišal odgovora, ki sem ga pričakoval, sem vprašal, kako to misli. Udarilo je z vso silo.

»Enako je kot pri Emi.«

EMA

Oktober 2015

Ema je najin drugi otrok, ki se je leta 2015 v 21. tednu nosečnosti rodila v nebeško življenje. Diagnoza, ki so jo takrat postavili na rednem pregledu, se je glasila: *semilobarna holoprozencefalija*.

Teh besed nisem znal niti izgovoriti, kaj šele, da bi razumel diagnozo in kaj prinaša s sabo. Vem pa, da sta ti dve besedi skupaj z najino tako zaželeno deklico prinesli ogromno strahu in naju potisnili v globoko brezno brezupa. Emin odhod v večnost se je v našo družino za vedno zapisal kot prvi opomin in spomin na to, da vsega v življenju ne moremo načrtovati, kaj šele izpeljati po lastnih željah in načrtih.

Ema naju je naučila, da lahko še tako smelo načrtujeva, postaviva tirnice, po katerih želiva usmeriti naša življenja, lahko imava tisoč in eno predstavo o tem, kako bo videti naša

prihodnost ... Vse to lahko narediva, a to niti slučajno ne pomeni, da se bo karkoli tako tudi zgodilo. Vsi načrti se lahko v trenutku porušijo. In na teh ruševinah moraš graditi naprej.

Da se nama je svet naenkrat sesul, tega ni bilo mogoče spremeniti. Lahko pa sva izbirala, kako naprej. Imela sva (vsaj) dve možnosti. Po prvi bi lahko preprosto zamahnila z roko, češ da se take stvari v življenju pač zgodijo, vse skupaj nekam potlačila, se obrnila stran in šla naprej. Morda se to sliši celo kot pametna izbira, a prepričan sem, da bi zanjo plačala previsoko ceno. Take preizkušnje se ne da kar izbrisati. In ker bi jo predelovala vsak zase, bi se gotovo oddaljila. Morda bi na tihem drug drugega celo krivila. In na koncu zakopane stvari prej ali slej privrejo na plano. Včasih tako burno, da se posledic ne da ne predvideti ne obvladati.

Bogu hvala, iz tistih razvalin nama je pokazal drugačno pot. Skupaj sva začela postavljati nove temelje v najinem odnosu, najinih življenjih in najinih odločitvah. Našla sva duhovne vaje, nov pristop do molitve, nov odnos do vere in do Boga. Nov pristop do najine poročne zaobljube. V dobrem in slabem. V najin odnos sva povabila Njega, ki je junija 2011 blagoslovil najin zakon in nama dal trdno zavezo, da se lahko vedno obrneva Nanj. Le da midva tega vse do takrat nisva ne znala ne zmogla. Potem pa sva z Njegovo pomočjo na tistih ruševinah začela graditi nov odnos. Spremenil se je najin pogled na življenje, na načrte in na to, da je nekatere stvari enostavno treba prepustiti.

Nikoli ne moreš biti pripravljen na to, da bo tvoj otrok neozdravljivo bolan. Ne moreš načrtovati, kaj boš naredil, ko boš iz zdravnikovih ust zaslišal besede, ki bodo tvoje življenje in življenje tvoje družine postavile na glavo. Šok ob diagnozi ni nič manjši, pa če si še tako »delal na sebi«, na svoji duhovnosti, svojem odnosu in zakonu z ženo. Bolečina ni nič manjša. Razlika je le v tem, da sva midva zaradi Eme zdaj vedela, da naju Bog ni zapustil. Da je vedno vztrajal ob naju, tudi ko ga nisva znala videti.

Tega v trenutku, ko se je pri najinem otroku ista diagnoza ponovila že drugič, nisva (z)mogla prepoznati, toda Bog je na najino pot poslal blagoslov. Blagoslov, ki mu je pot pripravil ob Eminem odhodu v večnost, oktobra 2015. Blagoslov, katerega sadove sva začela pobirati po Klemnovem rojstvu.

Brez Eme in njene poti to ne bi bilo mogoče. Ema, hvala.

KLEMEN

Junij 2019

Ne, ne more biti! Že pri Emi so nama dejali, da je možnost za tako diagnozo izjemno majhna, da se ponovi pa skoraj nikakršna. Ne moreva spet pasti v tiste nesrečne statistične tri odstotke, ne moreva še enkrat zadeti na tej »loteriji« ...

»Ampak Lucija, to je nemogoče! Ne more se ponoviti. Kako to misliš?«

»Dušan, vem. Tudi jaz ne morem verjeti, a je tako. Kje se lahko dobiva?«

Povem ji, da bom čez pol ure v Mariboru, in dogovoriva se, da se srečava pod nadstreškom v bližini mojih poslovnih prostorov.

Ko zapeljem na parkirišče, me Lucija že čaka. Kot bi bilo včeraj, jo vidim, ko v tisti rdeče-beli obleki izstopi iz svojega avta. Ko stopa proti meni, sname sončna očala, ki zdaj